

κι' ἄφρασαν τὰ σηητικά των κι' ἔπρασαν κι' αὐταί τῆς πέναις
καί 'γνήσαν ἄφε σβύσε μαλλιαραίς καί κουρεμίναις

Π. — Κι' ἄρχισαν χειρραφίαις, τοῦτο θέλω καί δὲν θέλω,
κι' ἄλλα τίτεια, ποῦ σοῦ κάνουν ἕνω κάτω τὸ σερβέλο.

Κι' ἔγινε Ζήρξ Σάν καί Στάελ μία κι' ἄλλη σκουσουράξ,
κι' εἶδαν πλούτη καί τιμὰς,
κι' ἐπὶ τέλους σάν κι' ἑμὰς
'πῆραν μπόλικαις τῆς δάφναις καὶ τῆς βάζουν 'στὰ στιφάδα.

Φ. — Κι' ἡ Φασουλίνα γιὰ μπελᾶ
'σκαθώθηκε κι' ἐκίνηθ,
καί θέλει σόνει καί καλλᾶ
ὕψην ντὲ λῆτρ νὰ γίνῃ.

Κι' ἔσμφωνήσαμε ποῦ λὲς νὰ γίνῃ συγγραφεὺς κι' αὐτὴ
καί γιὰ βελόνα ραπτικῆς Σαπρούς καλέμ νὰ κρατῇ,
καί νὰ μὴν ἔχῃ καθὼς πρὶν φροντίδα τοῦ σηητικού κομμιά,
κι' ἐγὼ νὰ βγάξω τὸν Ρωμῆρ, κι' αὐτὴ νὰ βγάξῃ τὴν Ρω-
[μῆρ].

Περικλέτο μου κουλούκι,
'πέρασαν τριάντα χρόνια,
καί 'καλοῖόνσαν κι' οἱ κοῦκοι
σάν γαλιάντρις, σάν ἀγόνισαι,
καί μαριμάρινο 'στηθήκαν Κολοσσοί καί Μουσουλῆια
'στὴν θεὰν τῆς ἐπιστήμης, 'στῶν λογίων τὴν σπουδὴν,
κι' ἐπιλημμέρησαν τὸ κράτος σπουδαιότατα βιβλία,
Χαλιμὰ καί Γενεθίρα, Ροβινσὼν καί Νααστροβίν.

Π. — 'Πέρασαν τριάντα χρόνια πλήρεις δράσεως, ὠραίοι,
κι' ὄλο πνεῦμα γιὰ τροφῆ,
κι' ὅσοι 'βγήκαν ἀρουραίοι
τόσοι 'βγήκαν καί σοφοί.

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, κι' ἡ τῶν σοφῶν κυφέλη
ἔθραψε μὲ τὸ μέλι τῆς αὐτῆν τὴν κοινωνίαν,
κι' οὔτε κανένας λόγιος κοκκίωνα νύφη τίλει
καθὼς ὁ λογιώτατος εἰς τὴν Βαβυλωνίαν.

Π. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καί βίβα δὲν 'λασκάριας,
κι' ἦσαν χρυσάρι τὰ πεζᾶ, κι' ἦσαν χρυσάφ' οἱ στίχοι,
κι' ἡ μάννα σου τὴν μάννα μου τὴν τυχερὴ 'μοκάριας
γιὰ τῶν ζυλιένων στιχουργῶν τὴν διαμαντένια τύχη.

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καί 'στῶν Ρωμῶνων τὸ κράτος
ἱππότης ἔγινε κι' ἐγὼ μὲ σένα τὸν Σγαρίλιο,
καί τάχαμνὰ τὰ γράμματα κι' ὁ πλούτος ὁ χρυσάτος
ἐβγήκανε τὰ ρούχα των ν' ἀπλώσουν σ' ἕναν ἥλιο.

Π. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καί σήμερα δὲν βγάξει
κανεὶς γραμματικίζόμενος μὲ ζορὶ τὸ καρβέλι,
μῆτε σάν Πτωχοπρόδρομος κανένας δὲν φωνάζει:
ἀνάθεμα τὰ γράμματα, Χριστέ, καί ποῦ τὰ θέλεις.

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καί τώρα μπαίνενογαίνουνο
οἱ πρῆν Πτωχοπρόδρομοι 'στῶν Ρότσιλδ τὰ σολόνια,
καί συλλογίσου τί καλὰ καί τύχαις τοὺς προσμένοντο
ἴσαν πέρασαν σὺν Θεῷ τριανταεὶς χρόνια.

Π. — 'Ἄλλ' ὅμως σκέψου σὲ χιλί
πὼς θὰ πατήσουμε χρυσὸ
μῆλις πέρασουν, Φασουλῆ,
τριάντα ἕνα καί μισό.

Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, γεμάτα τὰ τραβιλία,
μῆτ' ἐσοκνίζε σάν πρὶν ἀπούλιγα βιβλία
ὁ παραξίαις ποτικίαις, ὁ λαίμαργος, ὁ τρώτικος,
καί γυναικίσιον κεραλῶν μὰς ἄνοθαν σουφίλια,
ὀπόνταν ρίκτης Ὑποργγοί καί καταλοδοῖκτης
κατήργησε 'στὰ θέατρα τὰ ποργατὰ καπίλια.

Φ. — Χαῖρε σὺ, Φιλολογία, καί βαρεῖα κι' ἐλαφρᾶ,
σὺ μαζεύεις τοὺς λογίους γύρω γύρω 'στὸν σοφᾶ.
'Ολοὶ χάσκου 'μπροστὰ σου θαυματομῆν καί μουγγοί,
'στὸνα χεῖρ σου τὴν δάφνη, 'στ' ἄλλο χεῖρ τὸ πουγγί,
μὲ τὴν πρώτη στεφανώνεις, μὲ τὸ δεύτερο βροντᾶς,
καί λογίους μπακαλιζήσους σάν ἄσκαους τοὺς καταντᾶς.

Π. — Σὺ ποῦ πνεύματος ἡ θρηψίς, τῆς γαστρῆς ὑπερτροφία,
κάνεις τράσεικαις καί πάγκαις καί μισοτικῆς γραφεία,
μαλλιαρῶν καί κουρεμίνων ραδιναίς γαλιζέουν φάισαις,
περνοῖνει μὲς 'στῆς Μπῶρραις τὸ 'δικὸ σου τὸ χαρτί,
ἀπ' ὀπίσω σου κι' ὁ Μπᾶμπης χύνει λίραις καί συγχάσαις
σ' ὄσους ἤλθαν εἰδῶ πέρα νὰ τοὺ κάνουν τὴν γιορτή.

Σμῆνη λογίων κοντὰ σου σέρνεις
καί σ' ἕνα σπῆσι γνωστὸ τοὺς φέρνεις,
τοὺς δείχνεις πόρτα μουσολικιστῆ,
κι' ὅπως ὁ Δάντης Ἰταλιστῆ
ὄνι σπερνάντζα, τοὺς λὲς, λασοῦτε
βῶι κ' ἐντράτε.

Π. — Τὸν εἶδες, βρε σαχλὲ τραγουδιστῆ,
τὸν Ἄννινο, τὸν πρῶτο τοικιστῆ;

Φ. — Τὸν εἶδα... κἄτι κάσαις ἀνακάτευς,
οἱ κρυσταλλίνουος πύργους ἱραχάτευς,
κίθαράκι κι' ὄργανάτα τὸν ἐσοκνίζαν,
μὲ τοῦ πούλου το γάλα τὸν ἐπότιζαν.
Καί τοῦπε μὲ Σινιόρα: «δὲν παντρεύεσαι;»
κι' ὁ Μπᾶμπης μὲς 'οἱ δάφνινα κλαθῆ
τῆς φωνάζει «δὲν πῆς νὰ μού κουρεῖσαι;
ἰγούμαι παντρεμένος μὲ παιδί».

Π. — Γιὰ τοῦτον σήμερα κι' ἐγὼ δὲν στέρινα θὰ πλῆξω,
κι' τὴρα κῦτταξ, κοῖνον
τῶν μουσολῆπιων Ἀθηνῶν,
πὼς θὰ ριχτῶ τοῦ Φασουλῆ καί πῶ, θὰ τοῦ τῆς βρέξω.

Καί κομποδαίς ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίαις.

'Ἀλέκος Κασσαβέτης, ὁ τόσον προσφιλές,
χρυσόκαρδος, ἀεικίαις, καί μέλις τῆς Βουλῆς,
ἀρραβωνιάσθη τῶρα μ' ἱρωτικῶ σκελίτι
τὴν πάγκυλον Μαρίαν, τὴν ἄλλην Κασσαβέτη.
Κι' εὐχέθη 'στὸ ζευγάρι κι' ὁ Φασουλῆς εὐχαίς,
χρόνια χρυσὰ καί γόνιμα,
κι' ἔτσι γενήκαν ἕνα δὲν ρόδινας ψυχαίς
καί δὲν σηητιῶν συνόνιμα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆρῦ μας, παραλίπια πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.